v § 98 mor. hon. zák. uvedeným oznámeno, brániti opravným prostředkem, třeba nepodali ve lhůtě, vyhláškou obec. hon. výboru stanovené, stížnosti do usnesení tohoto výboru o přivolení k prodloužení nájemního poměru.

Ani ve věci samé neshledal nss stížnost důvodnou.

Podle § 29 mor. hon. zák. může okr. politický úřad za určitých předpokladů nájemní poměr ohledně obecní honitby pro příští období bez dražby prodloužiti dosavadnímu nájemci. Z tohoto ustanovení jde, že příslušný úřad smí nájemní poměr prodloužiti jen, když všechny předpoklady zákonem stanovené jsou splněny, že však není povinen tak učiniti ani tehdy, když zákonným podmínkám je vyhověno. Nss již opětně (srov. Boh. A 5788/26 a 6350/27) z ustanovení toho vyvodil, že na prodloužení nájemného poměru dosavadního — i když jsou splněny předpoklady § 29 mor. hon. zák. — ani dosavadní nájemce ani obec. hon. výbor nemají právního nároku.

Podle tohoto názoru neporušil žal. úřad žádné subj. právo st-le, když v řádné cestě instanční prodloužení dosavadního nájemního poměru odepřel.

Nemůže-li však nař. odepřením prodloužení nájemního poměru býti zasaženo do práv stěžujícího si dosavadního nájemce, k jejichž ochraně je nss podle § 2 zák. o ss povolán, je stížnost, která právě mylně vytýká porušení takového práva, bezdůvodná, a bylo ji zamítnouti, aniž se nss musel zabývati námitkami, jež stížnost vznáší proti meritu nař. rozhodnutí.

Č. 10.742.

Zaměstnanci veřejní. — Legionáři: I. * Vdova po státním zaměstnanci jest legitimována, za účelem výměry vdovské pense požadovati, aby pensijní základna zemřelého manžela byla přezkoumána zřetelem na jeho legionářskou službu. — II. Platnost a účinnost přiznání legionářské služby není vázána na určitou formu výměru kanceláře čsl. legií.

(Nález ze dne 29. září 1933 č. 16.347.)

Věc: Jiřina S. v P. (adv. Dr. Fr. Gottlieb z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o úpravu vdovských zaopatřovacích platů.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem z 21. září 1929 přiznalo min. soc. péče st-lce, vdově po vrch. kanc. oficiálu zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Čechách, od 1. ledna 1929 vdovskou pensi ročních 9.900 Kč, příspěvek na výchovu a výchovné. Pense vyměřena vzhledem k této celkové službě manžela pro výměru odpočivných platů započítatelné: státní službě nepragmatikální od 1. prosince 1919 do 23. března 1923 v trvání 3 roků 3 měsíců 23 dnů, státní službě pragmatikální od 24. března 1923 do 22. prosince 1928 v trvání 5 roků 8 měsíců 28 dnů, vojenské službě presenční od 18. května 1915 do 30. června 1916 v trvání 1 roku 1 měsíce 13 dnů, službě legionářské od 1. července 1916 do 30. listopadu 1919 v trvání 10 roků 3 měsíců, válečným létům v trvání 1 roku 6 měsíců,

službě soukromé 3 roků, úhrnem 24 roků 11 měsíců 4 dny, okrouhle 25 roků.

Podáním z 19. března 1930 žádala st-lka o zvýšení pense a příslušné doplatky novým propočítáním legionářských let se zpětnou platností do oné stupnice, které by byl její zemřelý manžel dosáhl, kdyby mu byla legionářská léta bývala správně započítána po prvé. Zemřelý manžel její byl by tím dosáhl vyššího platu, tím vyšší pensijní základny, čímž i pense vdovina byla by vyšší. — Dalším podáním z 1. října 1930 domáhala se vyměření pense z té platové stupnice, které by byl její zemřelý manžel dosáhl správným propočítáním legionářských let.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad žádostem těm — — — — —.

O stížnosti uvážil nss:

Manžel st-lčin zemřel dne 22. prosince 1928 v činné službě, tudíž již za účinnosti plat. zák. č. 103/26. Sluší proto posuzovati sporný případ podle ustanovení § 153 a dalších plat. zák. § 155 odst. 5 plat. zák. stanoví, že zaopatřovací platy pro pozůstalé se vyměřují z výslužného, které by manželu neb otci náleželo podle příslušných pensijních předpisů . . . . . Těmito je mimo jiné i čl. I § 5 odst. 1 zák. ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z roku 1920, podle něhož patří vdovám po státních úřednících . . . . . zařazených do určité hodnostní třídy, měl-li manžel nárok na pensi, vdovská pense ve výši $^2/_3$ pense, již požíval manžel anebo na kterou by měl právo, nejméně však . . . . . Z těchto zákonných ustanovení plyne, že podkladem pro vyměření vdovských platů vdovy po státním úředníku (§ 1 věta 1 a § 3 plat. zák.), jest pense (výslužné, odpočivné), jíž požíval manžel (otec), nebo výslužné, na které by měl právo podle příslušných pensijních předpisů.

Ježto manžel st-lčin zemřel v činné službě, platí pro řešení sporu st-lčina druhá alternativa čl. I § 5 zák. č. 2/20 (§§ 153, 155 odst. 5 plat. zák. č. 103/26), totiž, že pensi vdovy po státním pragmatikálním úředníku jest vyměřiti z pense, na kterou by její manžel měl právo. Jinými slovy, vyměření vdovské pense závisí na zjištění oné fiktivní pense, která by zemřelému manželu vdovy podle pensijních předpisů právně náležela. Má-li však vdova zákonný nárok na to, aby vdovská pense její byla vyměřena na podkladě pense, která by příslušela fiktivně jejímu manželi, plyne z toho očividně nárok vdovy, aby tato fiktivní pense jejího manžela byla určena tak a v té výši, jak by jejímu manželi samému fiktivně příslušela, kdyby byl odešel do výslužby v den úmrtí. Jest proto úkolem správního úřadu, vyměřujícího vdově po státním úředníku, který zemřel v činné službě, vdovské zaopatřovací platy, aby předem zjistil, na které odpočivné platy (výslužné, odpočivné) by měl zemřelý manžel právní nárok, kdyby byl odešel do výslužby v den úmrtí. Jsou tedy odpočivné platy zemřelého manžela základem pro vyměření vdovské pense. Platy ty vyměřují se u státního úředníka pragmatikálního podle § 1 odst. 1 zák. z 14. května 1896 č. 74 ř. z., čl. IV § 1 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. na základě posledního vpočítatelného platu aktivního, pokud se týká podle § 64 služ. pragm. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. na základě platu, na který měl úředník v době přeložení do výslužby právní nárok. Platem tím je vzhledem k ustanovení § 153 plat. zák. č. 103/26 služné a přídavky, které výslovně jsou označeny jako započítatelné pro výměru výslužného. Služné stanovené § 11 plat. zák. zvyšuje se podle § 15

plat. zák. na podkladě započitatelné služební doby. Do této je však po rozumu § 142 odst. 1 plat. zák. započísti i službu legionářskou. Má tedy legionářská služba vliv na stanovení výše služného v určité platové stupnici a tím podle předeslaného i na výši pensijní základny rozhodné pro výměru vdovské pense.

Žádá-li proto vdova po legionáři — státním pragmatikálním úředníku —, aby přihlédnuto bylo při vyměření její vdovské pense i k službě legionářské zemřelého manžela, uplatňuje tím podle hořeních vývodů toliko jednu složku významnou pro určení fiktivního služného manželova, pokud se týká fiktivní pensijní základny jeho a domáhá se tím zjištění podkladu pro vyměření své vlastní vdovské pense. Uplatňuje-li tudíž vdova takovýto nárok na správné určení těchto podkladů vyměřovacích, neuplatňuje tím nijaký ať osobní, ať jiný nárok neb právo zemřelého manžela přímo, nýbrž svůj vlastní jí osobně příslušející nárok zákonný na správné vyměření vlastní vdovské pense a dlužno jí pak přiznati v tomto směru jak formelní, tak materielní legitimaci k uplatňování tohoto jejího osobního nároku.

Na základě těchto úvah dospívá nss k právnímu názoru, že vdova po státním zaměstnanci jest legitimována za účelem výměry své pense požadovati, aby pensijní základna jejího manžela byla přezkoumána se zřetelem na jeho legionářskou službu. Není proto správným názor žal. úřadu, že st-lka uplatňuje osobní nárok svého manžela a že jí proto schází legitimace.

Mylným je však názor žal. úřadu i pokud pokládá dodatek legionářského potvrzení za právně bezvýznamný.

Jak se podává ze spisů, byla rozhodnutím mno, kanceláře čsl. legií, z 30. srpna 1929 přiznána manželi st-lčinu Antonínu S. legionářská služba od přihlášky do čsl. vojska v Rusku 1. července 1916 do demobilisace 27. listopadu 1919 trojnásobně, t. j. 10 roků, 3 měsíce a opraveno tím jeho původní legionářské potvrzení, jímž mu počítána byla služba tato pouze 7 lety. Rozhodnutí toto bylo sděleno formou »dodatku« evidenční kanceláře čsl. legií při mno z 13. září 1929. Výrok ten byl vydán — jak nemůže býti důvodně pochybováno — úřadem k tomu podle zák. č. 462/19 a vl. nař. č. 151/20 příslušným. Okolnost, zda bylo rozhodnutí to vydáno ve formě »Potvrzení«, »Průkazu«, neb »Dodatku«, či »výměru« tohoto úřadu, jakož i zda forma volená v konkretním případě odpovídá praksi kanceláře čsl. legií, jest okolností bezvýznamnou. Neboť ze žádného ustanovení zák. č. 462/19 neb vl. nař. č. 151/20 nelze odvoditi, že by platnost a účinnost přiznání legionářské služby byla vázána na určitou zákonnou formu. Pokud se dovolává žal. úřad určitých předpisů, mají tyto zřejmě jen charakter předpisů evidenčních a manipulačních a nelze v nich viděti předpisy, které by kogentně předpisovaly určitou formu rozhodnutí o přiznání charakteru legionáře ve smyslu § 2 zák. č. 462/19.

Jak dolíčeno, vycházel žal. úřad z nesprávného právního názoru, odepřel-li provésti revisi výměry vdovské pense st-lčiny pro nedostatek legitimace st-lky k uplatnění nároku na honorování legionářských let zemřelého manžela v rozsahu vyznačeném v dodatku, připojeném na potvrzení kanceláře čsl. legií z 11. listopadu 1921, a slušelo proto zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss pro nezákonnost.